

tage Emanuel i Forsvar over for Venindens idelige Spotterier.

„Hvad Fader angaar,“ — vedblev hun — „saa har han nu aldrig ret kunnet forlige sig med, at Emanuel blev Teolog. Fader er jo des værre ikke saa religiøs, som det var ønskeligt. Han vilde i sin Tid absolut, at han skulde studere Jura. Men Emanuel havde lovet Moder at blive Præst, og herfra stammer oprindelig det vanskelige Forhold imellem dem . . . det mente i alt Fald Torm. Du kender jo Faders umaadelige Principfasthed. Og Emanuel er jo heller ingen lunde eftergivende, saa snart det gælder hans Tro.“

„Aa nej, deri giver jeg dig ganske Ret. For Resten — siden du nu selv nævner det — Pastor Petersen og jeg talte netop om din Broder paa Vejen herved. Pastor Petersen mente, at din Broder vel maatte have en bestemt Hensigt med sit Ophold her.“

„En bestemt Hensigt? . . . Hvorledes mener du?“ spurgte Fru Betty og saa' op.

„Aa, jeg mener blot, at din Broder vel agter at søge fornyet Tilnærmelse til sine forrige Venner her . . . og ovre paa den anden Side af Fjorden maaske. Han har vel i det Hele næppe i København fundet den Modtagelse, han havde paaregnet.“